

ogsaa antages, at man paa Færøerne satte Pris paa den, formodentlig bortset fra Enkeltheder. Hvis man nærrede Ønske om det, kunde det dog overvejes, om der var nogen Mulighed for, at Færøerne kom ind under den almindelige danske Toldlovgivning. Noget lignende gjaldt med Hensyn til Færingernes *Værnepligt*. »Jeg tror ikke, det vil vække udelt Tilfredshed paa Færøerne, men derfor kan vi jo godt tage Spørgsmaalet op om, hvorvidt denne Pligt bør paalægges dem, ligesom den øvrige danske Befolkning har den.«

Paastanden om, at der ingen Plan var i *Finanspolitikken* over for Færøerne, maatte Statsministeren afvise. For nogle Aar siden gennemførtes en for 5 Aar lagt Plan. Denne Plan var i Hovedsagen blevet fulgt; der forelaa ogsaa mange Erklæringer fra Færing om, at den i vid Udstrækning havde hjulpet dem til Arbejde, til bedre Veje og til forskelligt andet, som man paa Færøerne sætter Pris paa, og i August—September 1938 var der ved Forhandling med en Delegation fra Færøerne blevet udarbejdet en ny Plan til Afløsning af den hidtil gældende, ikke for et Aaremaal, men paa ubegrænset Tid (se nærmere Side 123). Naar der var taget Hensyn til enkelte Ændringer, som var ønsket af Lagtinget, vilde denne Plan nu kunne føres ud i Livet. Om visse Spørgsmaal, der var holdt uden for Forhandlingerne, fordi de behandles af den færøske Erhvervskommission, kunde i nær Fremtid ventes Betænkning fra denne.

Den omtalte Artikel i »Dimmalætting« indeholdt, efter hvad Statsministeren gjorde gældende, Overdrivelser og Urigtigheder, ligesom den paa flere Punkter byggede paa et Fejlsyn. Udgangspunktet for de Betragtninger, som den indeholdt, var Sambandspartiets gamle Kærlighed til Samhørighedspolitikken; men det syntes, som om dette Parti til en vis Grad havde »villet forpagte Samarbejdet og Arbejdet for Samhørigheden for sig paa sit færøske Opfattelsesgrundlag«. . . . »Naar Socialdemokratiet hernede fra har støttet Udviklingen af Socialdemokratiet paa Færøerne . . . , bliver dette opfattet som en af Regeringen ført Krig mod Sambandspartiet . . . ; og naar Regeringen ud fra sin Opfattelse finder at maatte vise Hensyn til Færøernes Særstilling, Befolkningens sproglige og folkelige Egenart paa en anden Maade, end Sambandspartiet finder det rigtigt, . . . betragter Sambandspartiet det som noget, der hjælper med til at bekæmpe det danske paa Færøerne.«

Den kgl. Anordning af 12. December 1938, i hvilken det hedder, at »ved Undervisningen i Færøsk og Dansk lægges der Vægt paa, at Børnene opnaar Færdighed i Brugen af de to Sprog saavel i Læsning som i Tale og Skrift«, vilde efter Statsministerens Opfattelse ikke skade det danske Sprog